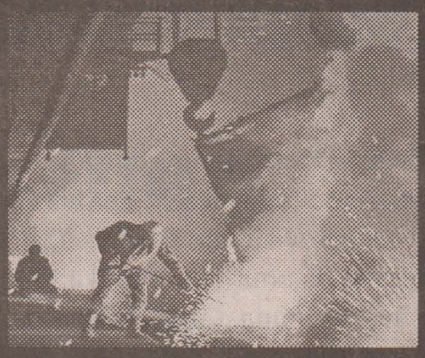
DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İletişim için: demircelikiscileri@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 529 Şubat 2010

Tekel'in direniş ateşini hep birlikte büyütelim!

Tekel işçilerinin direnişi her türlü zorluk ve baskıya rağmen sürüyor. Direnişin her yerden destek aldığını ve mücadelenin yayıldığını gören sermayedarların ve onların sözcüsü Başbakanın eteği tutuşmuş durumda. Direnişten rahatsız olan sermaye devleti önce polisle saldırdı. Bu saldırıyla işçileri yıldıramayınca da direnişi ve Tekel işçilerini karalama yolunu tuttu. Günlerdir bu yüzden bin bir türlü yalan ve lâfebeliği ile Tekel işçilerine saldırıyor.

"Tüyü bitmemiş yetimin hakkını yedirmem", "Yatarak para kazanma devri bitti" diyor, Tekel işçileri ile bizleri, işçi sınıfını karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Oysa 2003 yılında Tekel'in içki bölümünü sadece 4 aylık gelirine özel bir şirkete peşkeş çeken kendisiydi. 2006 yılında ise sigara bölümünü bu sefer 2 yıllık geliri karşılığında sattı. Daha birkaç gün önce televizyonlarda Beykoz'daki Tekel fabrikasını alan şirketin borcunu ödemeden arsayı satmaya hazırlandığı haberleri çıktı. Şimdi bu gerçekler ışığında bir kez daha düşünelim... Yetim hakkı yiyenler ve hatta yedirenler kimler? Bu asalaklar insanları açlık ve sefaletle yüz yüze bıraktıkları gibi işte birde böyle gerçekleri çarpıtıyor, insanları kandırmaya çalışıyorlar.

Ama Tekel işçileri onurlu ve haklı direnişleri ile bu asalak takımına hak ettikleri dersi veriyorlar. Onlar özlük haklarını savunmak için girdikleri bu mücadelede *"Ölmek var, dönmek yok!"* diyerek kararlılıkları ile tüm engelleri birer birer aşıyor, bizlere ve tüm işçi sınıfına örnek oluyorlar.

Bugüne kadar sırtımızdan kazandıkları aidatlarla saltanat süren, her fırsatta bizleri satmayı görev edinen sendika ağaları bile Tekel işçilerinin bu onurlu direnişi karşısında köşeye sıkışmış durumda. Çünkü Tekel işçileri 2 aydır tüm zorluklara karşı Ankara'nın göbeğinde yılmadan direnmeye devam ederek ve 17 Ocak'ta kendilerine genel grev sözü vermeyenlere karşı miting kürsülerini işgal ederek onlarla da anladıkları dilden konuştu.

Kardeşler;

Tekel işçilerinin bu kararlılığı tüm işçi sınıfı için örnek bir kararlılıktır. Hele hele bizim gibi sömürünün en ağır şekilde yaşandığı, sendikal ihanet çetesinin kol gezdiği demir çelik sektöründe çalışan işçiler için çok daha önemlidir.

Bakırçay'ın hangi fabrikasına baksanız kölelik, sömürü ve ihanet görürsünüz. Sendikasız fabrikaların hemen tamamında yaşamımız patronların iki dudağı arasındadır. Gel derler geliriz, git derler gideriz. Gerçi adı sendikalı olan yerlerde de durum pek farklı değil. Ne de olsa başımızda Türk Metal ağaları gibi patron uşakları var. Onların adı her ne kadar sendikacı olsa da işleri bizi satmaktan başka bir şey değildir. Bugüne kadar bizlerin geleceği için hangi adımı attılar? Onlar da sadece miting kürsülerinde hamaset nutukları atıp gövde gösterisi yapmasını bilirler. Güya Tekel işçilerinin direnişine sahip çıkarlar, ama gelin görün ki kendi konfederasyonlarının aldığı iş bırakma eyleminin adını fabrikalarda ağızlarına dahi almazlar. Ne Tekel işçilerine destek olmak için, ne de bizlerin geleceğini savunmak için tek bir adım dahi atmazlar.

Kardeşler;

Tekel işçilerinin direnişine sahip çıkıp destek olacak olan da, kendi geleceğini kendi ellerine alacak olan da bizleriz. Bugün Tekel işçileri yürünecek yolu göstermiştir. Bizlerin yapması gereken bu kıvılcımı bir yangına çevirmektir. Tekel işçilerinin yaktığı bu direniş ateşini yangına çevirmek, patronları bu yangının alevleri arasında tarihin çöplüğüne göndermek bizlerin ellerindedir.

Tekel direnişinin dersleri ile kendi geleceğimize sahip çıkalım. Fabrikalarımızda kuracağımız komitelerimiz ile sermaye sınıfının ve sendikal ihanet çetelerinin karşısına örgütlü gücümüzle çıkalım.

Genel grev, genel direnişi fabrikalarımızda adım adım örgütleyerek hem Tekel işçilerinin hem de bir bütün olarak sınıfımızın kazanmasını sağlayalım. Geleceğimizi kendi ellerimize almak, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için bundan başka bir yolumuz yoktur.

Yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Metal işçileri Birliği İzmir Buluşması Gerçekleşti!

2009 Kasım'ında İstanbul'da düzenlenen Metal İşçileri Kurultayı'na Bakırçay havzasından demir çelik işçileri olarak bizler de katılmıştık. Kurultayda ortaya çıkan Metal İşçileri Birliği iradesinin bir parçası olmuştuk.

İzmir'den metal işçileri olarak 24 Ocak günü Birliğin tanıtımı için bir buluşma toplantısı düzenledik. Bu toplantıyı Çiğli Organize'den ve Buca'dan metal işçisi arkadaşlarımızla birlikte örgütledik.

Toplantının açılışında Çiğli Organize'den bir metal işçisi arkadaşımız Birliğin genel tanıtımını yaptı. Ardından Demir-Çelik işçileri olarak sözü biz aldık. Havzamızda Metal İşçileri Birliği'ne olan ihtiyaçtan bahsettik. Havzamızda tek işçi örgütü olarak görünen sendikaların bile bizlere yabancı olduğunu, fabrikalarda bu sendikaların resmen ikinci patron konumunda olduğunu söyledik. Bunun nedeninin ise yine tabanda olması gereken birliğimizi kuramamamız olduğunu ve böyle durumlarda sendika ağalarının da bizleri rahatından satabildiğini dile getirdik. Havzada gerçek bir işçi birliği üzerinden örgütlenen bir yapı oluştuğunda örgütsüz olan fabrikalara gerçek anlamıyla birer sendikanın girebileceği ve ancak bu yolla başımıza çöreklenmiş sendika ağalarını def edebileceğimizin vurgusunu yaparak konuşmalarımızı sürdürdük. Demir çelikte çalışan diğer arkadaşlarımızda söz alarak birlik hakkındaki düşüncelerini dile getirdiler. Sırasıyla arkadaşlarımız havzada Metal İşçileri Birliği'nin tanıtımına daha çok önem vermemiz gerektiğini ve birliğin her işçiye anlatılması gerektiğini söylediler. Ayrıca birliğin hukuksal olarak ta işçilere güven verebilmesi gerektiği anlatıldı. Havzadaki güvensiz ortamın bu yola aşılabileceği dile getirildi.

Son olarak İzmir'de Metal İşçileri Birliği yürütmesinin oluşturulması ve bu yürütme organının düzenli olarak bir araya gelmesi kararlaştırıldı. Havzada çalışan bütün demir çelik işçisi arkadaşlarımızı insanın başka bir insan tarafından, gündüzlerinde ve gecelerinde sömürülmeyeceği bir dünya özlemiyle **Metal İşçileri Birliği** etrafında kenetlenerek mücadele etmeye çağırıyoruz. **Metal İşçileri Birliği** patron düzenine karşı bir mevzidir, bu mevziye dişimizle tırnağımızla sahip çıkmalıyız.

Potaları devirip çeliğe suyunu verdik, geri dönüş yok.

İşçilerin birliği sermayeyi Yenecek!

Yaşasın Metal İşçileri Birliği!

Demir-Çelik İşçileri Bülteni

İşçi ve Emekçiler Tekel ile Tek Yumruk Oldu

Bir Günlük Grevle Hayat Durdu

4 Şubat'ta on bini aşkın işçi ve emekçi Tekel işçilerinin haklı mücadelesi için greve çıktılar ve bir gün iş bıraktılar. İzmir'de de greve binlerce işçi ve emekçi katıldı.

Sınıf dayanışmasının en acil olduğu bir dönemde işçi ve emekçiler böyle bir kararlılıkla Tekel işçilerinin direnişine sahip çıkarken maalesef ki her sendika bu işi kendisine görev edinmedi. Grevi yok sayarak normal çalışma yaşamına devam etti. Bunun en bariz örneklerini Türk-İş' in Türk-Metal'inde ve Hak-İş'in Öz-Çelik İş'inde gördük.

Türk-Metal Sendikası İzmir genelinde hiçbir çalışma yapmadı, tabanında grevi gündeme dahi getirmedi. Gaziemir'den, Çiğli'ye ve Aliağa'nın demir çelik fabrikalarına kadar merkezi bir tutum sergilendi. Fabrikalara yazılar dahi gönderilmedi. Bu tutum Türk-Metal'in yönetici kastının ve onun bağlı olduğu Türk-İş'in bilinçli bir tercihidir. Öz Çelik-İş'te de bundan farklı bir görüntü yoktu. Öz-Çelik İş'in varlığından bile söz edilemez. Ne de olsa iktidarın yandaş sendikacılığı tescillenmiş bir satıcılar topluluğu.

Grevi özel sektöre yayamadılar. Yayacak gücü gösteremediler, zira bu onların doğalarına aykırıdır. Patronlarla kol kola yürümek varken karşılarına alamazlardı. Onlar aynı geminin yolcuları bizler ise o gemiyi çeken köleleriz.

Metal işçileri için görünürde greve katkı yaptığını görebildiğimiz tek sendika DİSK'in Birleşik Metal-İş'i idi. Ama onlarda grev yapmaktansa fabrikalarda bildiri okumakla yetinmeyi tercih ettiler.

Örgütlü gibi görünen metal fabrikalarında durum buyken örgütsüz olan yerlerde işçilerin greve çıkması ise günümüz koşullarında olanaklı olmadı.

Metal işçileri olarak bunlardan fazlasıyla dersler çıkarmamız gerekiyor. Bugün tekel işçilerinin yaşadıklarını bizlerde farklı biçimleriyle yaşayacağız. Hatta yaşıyoruz bile. Güvencesiz ve geleceksiz kölece çalışma koşulları, esnek üretimin en berbat uygulamaları, taşeronlaştırma. Bu sömürü zinciri saymakla bitmez. Bu sömürü düzenini parçalamak, fabrikalarımızda örgütlenebilmek ve sendikalarımızı gerçek birer sınıf sendikası haline getirebilmek tabandaki biz işçilerin vereceği mücadeleye bağlıdır. Söz, yetki, karar mekanizmasını elimize geçirmemiz gerekiyor.

Ya köle olarak yaşayıp bu gemiyi çekmeye devam edeceğiz ya da zincirlerimizi kırarak bu geminin dümenini elimize alacak beyzadeleri tarihin çöplüğüne atacağız.

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

Türk Metal üyesi bir demir-çelik işçisi

Tekel işçileri direniyor!

Direniş yol gösteriyor!

Tekel işçileri 15 Aralık'tan beri direniyorlar. Bu zaman zarfı içerisinde sermaye devletinin her kurumundan bin bir türlü saldırıya uğradılar. Yeri geldi sermayenin kolluk gücü polisler tarafından coplandılar, dövüldüler, gözaltına alındılar. Yeri geldi sermayenin sesi satılık medya tarafından görmezden gelindiler ve karalama kampanyalarıyla karşılaştılar. Bütün bunlara rağmen kış ayının dondurucu Ankara soğuklarında gün boyu sokakta direnişe geçtiler. Sermaye sınıfının yürüttüğü bu saldırı kampanyası ve tüm olumsuz koşullar altında on binlerce işçi ve emekçinin Ankara mitingi bu saldırıları boşa düşürdü.

Şimdilerde ise artık direniş en kritik aşamaya gelmiş durumda. Bizlere düşen de bu direnişe bir ucundan destek vererek kazanımla sonuçlanmasına yardımcı olmaktır. Tekel işçilerinin kazanması özünde tüm işçilerin kazanması olacaktır. Tekel direnişi günümüz açısından işçi sınıfının tek örgütlülüğü olan sendikalara büyük görevler yüklüyor. Ama baktığımızda çok sınırlı sayıda sendika ancak bu direnişe gerçek anlamıyla sahip çıkıyor ve bunun çabasını yürütüyor.

17 Ocak'ta gerçekleşen Ankara mitingi bir konser alanına , gaz olma operasyonuna çevirmeyi planlarken işçi sınıfının örgütlü tepkisi nedeniyle Türk-İş'in satılık yönetimi yenilgiye uğramıştır. İşçi sınıfının mitingdeki bu direngen tutumu kürsü işgalinden, sendika genel merkezini işgale kadar sürmüştür. Miting hem sermaye devletine karşı işçi sınıfının tutumunu hem de sarı sendikacılığı tescillenmiş Türk-İş'e işçileri kolay satamayacağını göstermiştir.

Bakırçay havzasına baktığımızda tek sendika olan Türk-Metal'de de durumların farklı olmadığı

görülecektir. Ankara mitingi öncesi hiçbir çalışma yapılmadan kapalı kapılar ardında sadece delegeler üzerinden işçiler mitinge götürülmüştür. Binlerce içinin çalıştığı demir çeliklerden en fazla bir araba kaldırılmıştır. Türk-Metal her zaman olduğu gibi şimdi de Tekel'i görmezden gelmiştir. Çünkü onlarda bu direnişin büyümesini ve gelişmesini istememektedirler. Tekel direnişinin yaktığı ateşin gelecek günlerde Türk-Metal'e yansıma olasılığı vardır. Metal işçileri tabanda bu direnişi ne kadar sahiplenirse onların koltukları da o derece sallantıda olacaktır ve korumaya çalıştıkları koltukları başlarında parçalanacaktır. Tekel işçileri bu anlamıyla da yol göstermeye devam ediyor.

Bize düşen görev bu anlamlı direnişte işçi sınıfının bölünmesine ve karalama kampanyalarıyla bilinçlerimizin bulandırılmasına izin vermeden direniş ateşini daha da yakarak sınıf dayanışmasını yükseltmektir.

Türk-Metal üyesi demir çelik işçileri

Habaş'ta Sömürüye Devam!

Habaş havzanın en büyük fabrikası olmakla birlikte sömürünün de en yoğun olduğu yer olmayı sürdürüyor. Nereden bakılırsa bakılsın her yerinden ayrı bir sorun fırlıyor. Çelikhanesinden, haddehanesine ve diğer bütün bölümlerine kadar.

Çelikhaneden başlarsak etrafının tamamen kapatılması nedeniyle içerisi cehennem yeri olmuş durumda. Kış ayında olunmasına rağmen şimdiden yaz ayının nasıl çekileceği en büyük sorun. Bu soğuk havalarda az da olsa bir rahatlama var ama bu bile kötünün iyisi durumunda. Çelikhanenin bu boğucu ve bunaltıcı ortamına dayanamayan arkadaşlarımız yavaş yavaş iş bırakmaya başladı. Birçok arkadaşımız daha iyi şartlar umuduyla yurt dışına gitmeyi bile göze aldılar. Yeni işe başlayanlarımızın büyük bir bölümü de çalışma şartlarına dayanamayıp işi bırakıyor. Eski işçi de çok fazla kalmadı. Neredeyse herkes bir yolunu bulup çıkma umuduyla gün dolduruyor.

Bir yandan üretim rekorları kırılırken aynı zamanda sömürünün de rekorlarını kırıyor bu kan emiciler. Patronlar, müdürler sefasını sürüyor bizler ise cefasını çekiyoruz.

Haddehanelerde de durumlar pek farklı sayılmaz. Çelikhanenin cehennem görüntüleri olmasa da sömürü aynı derecede orada da devam ediyor. Taşeronlaştırma devam ediyor. Kadro için toplanan imzalar üzerinden satılık sendikacıların verdiği sözler tutulmuyor. Sözde Ocak ayında Habaş yönetimiyle bir toplantı alınacak ve kadro istenecekti ya da taşeronlar sendikaya üye yapılacaktı. Ama zaman gösteriyor ki bu aidat yiyiciler sadece kasalarına giren paralara bakıp bunun hesabını yapıyorlar. Ne taşeronluk ne de yoğun sömürü bunların hiçte umurunda olmuyor.

Diğer bölümlerden tüp fabrikasında da işten çıkarılmalar yaşanıyor. Yarıya yakın arkadaşımız işten çıkarıldı. Bu da taşeron firmanın kendi çıkar ve menfaatleri doğrultusunda yaşandı. Sözde bir kriz vardı ve bunu dayanak yaptılar. Tüp siparişi yokmuş, stoklar doluymuş gibi yalanlarla işçiler işinden edildi. Kalan arkadaşlarımızı da ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar.

Kısacası Habaş'ın her metrekaresinde ayrı bir sorun ve sömürü yatıyor. Bizim yapmamız gereken ise bu sömürü çarkından kaçarak sorunlarımızın çözüleceğine inanmak değil iş yerlerimizde kalıp bu sömürü çarkını parçalamaktır. Çünkü bu sömürü patronların olduğu her yerde geçerlidir. Sadece biçim değiştirir.

Bize düşen görev emeğimizin korunması ve kazanılması için kendi sınıfsal taleplerimiz etrafında birleşerek mücadele etmektir. Bunun içinde tabanda kendi gücümüze dayanan işyeri komitelerimizi kurabilmemiz gerekiyor.Bizler taleplerimizi kazanana kadar mücadele edeceğiz. Tüm işçileri de bizlerle birlikte bu mücadeleye ortak olmaya davet ediyoruz.

Habaş' tan sınıf bilinçli işçiler

Taleplerimiz:

1) 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası. Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü.

2) Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin.

3) İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret.

4) Eşit işe eşit ücret.

5) Her türlü fazla mesainin yasaklanması.

6) Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışmasının (22.00-06.00 arası) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme.

7) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olan çıraklığın tasfiyesi.

8) İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.

9) Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması.

Habaş zehirlemeye devam ediyor!

Tıpkı çevredeki diğer fabrikalar gibi Habaş da zehirlemeye tüm hızıyla devam ediyor. İnsan sağlığı için hiçbir önlemin alınmadığı Habaş'ta şimdi de göstermelik kulak ve ciğer testleri yapılıyor. Eminim ki testleri yapanlar da, inceleyenler de uzman kişiler değildir. Değildir diyorum çünkü; ben dahil birçok arkadaşımın dışarıdaki hastanelerde çektirdiği filmlerde ciğerlerde kirlilik gözüktüğü halde Habaş'ta çekilen filmlerde böyle bir kirliliğe rastlanmıyor. Sizce de enteresan değil mi? Ancak ciğerleri aşırı derecede kirlenen ve ölüme biraz daha yaklaşan arkadaşları söyleyebiliyorlar.

Bundan önce filmleri çeken ekip Habaş'taki işi kaybetmemek adına kalpte ve ciğerde büyüme olduğu halde bunları gizliyordu. Şu an ki ekibin de bunlardan farklı olmadığına inanıyorum. Bu baskıyı ve sahtekarlığı yapan Habaş'a ve taşeronluğunu yapan çeteci sendikacılara böyle bir ortamda nasıl güvenilir soruyorum sizlere.

Gelelim başka bir konuya. Habaş'ın tescilli hırçın puantörü Veli vurdumduymaz ve faşizan tavırlarıyla işçilerin yaptığı fazla mesaileri günü geçti bahanesiyle onaylamayıp işveren kimliğini sürekli ön planda tutmaktadır. Yine Habaş'ın tescilli katil kapitalistleri 3. Haddehanede taşeronluğa karşı toplanan imzaları da hiçe sayıp insanları çaresizliğe ve açlığa itiyor, vicdansızlıklarını bir kez daha gösteriyorlar.

Ancak şunu çok iyi bilmeliler ki, bizler bize verilenin en azıyla yetinmeyip sesimizi herkese duyuracağız. Ulaşabileceğimiz her yere ulaşacağız. İnsanları Sünni-alevi, solcu-sağcı, Türk-Kürt diye ayıran sömürücü sisteme inat bizler burada tek yumruk olacağız.

Ve şunu da çok iyi biliyorum ki, bu bülten işçilerin dışında yetkililerin de eline geçiyor. Ve taleplerimiz, isteklerimiz, şikayetlerimiz onlar tarafından da okunuyor. Ancak buna rağmen hiç sesleri çıkmıyor.

Bu yazıyı okuyan herkes şunu bilsin ki bu ses dinmeyecek. Habaş'ta Ekrem gibi sözde sendika temsilcilerinden,Veli denen işverenci puantöre, Haşim denen sahtekar işverene kadar herkes zamanla burada nelerin değişeceğini görecektir.

Haşim Ayten'de olmayan inanç bizim devrimci işçi mücadelemizde yatmaktadır. Ve tabii ki bizim devrimci işçi mücadelemiz bu parababalarının işine gelmemektedir.

Söyleyeceğim en son cümle de tüm işçilerin birbirine güvenmesi ve kenetlenmesidir. Bu zebanilere karşı ancak birleşerek birbirimizi savunabiliriz.

Habaş' tan bir işçi

Havza'dan yansıyanlar...

Demir-Çeliklerde 2000'li yıllarda birçok fabrikada işçi çıkartılmış ve kısa bir süre sonrada daha düşük ücretle çıkarılan işçiler geri alınmıştı. Bu uygulamaya maruz kalan bir çok işçi dava açmıştı. Davalar halen sürmektedir. Metal patronlarının yoğun baskısı açılan davanın gidişatını değiştirebilir. Çünkü havzada dolaşan söylentilere bakılırsa daha önce işçiler lehine çıkan sonuç Yargıtay tarafından işverenler lehine bozulmuştur. Eğer bu söylentiler gerçekse mahkemenin kararı sendikalı olan fabrikalarda bile bundan sonra iş güvencesinden söz edilemeyeceğinin, çok rahatından işçilerin çıkartılıp daha düşük ücretle işe geri alabileceğinin kanıtıdır.

Dava Mart ayının 29'una ertelenmiş durumda. İşçilerin davalarına sonuna kadar sahip çıkması gerekiyor. Patronlar yargıyı ve devleti de arkalarına alarak kendilerini yenilmez olarak gösterebilmektedirler. Böylece işçilere ne kadar güçlü olduklarını bizlerin ise ne kadar savunmasız ve güçsüz olduğumuza inandırıp davalardan vazgeçilmesini isteyeceklerdir.

Bu davanın olumsuz sonuçlanması tüm işçileri etkileyecektir. Geçmişte yaptıklarını bundan sonra yasal kılıf altında yapacaklardır. Buna hiçbir şekilde izin vermemeliyiz. Demir-Çelik işçileri yaşanabilecek en olumsuz durumu göze alarak şimdiden bunun alternatifini düşünmek durumundadırlar. Her şeyi yargıya mahkemelere havale etmek genellikle olumlu sonuçlanmıyor. İşçi sınıfının tarihi kazanılan bütün hakların verilen dişe diş mücadelelerle hatta can bedeli göze alınarak kazanıldığını göstermiştir. Gerçekten birtakım hakların kazanılması ve kalıcılaştırılması işgal, grev ve direnişlerden geçmektedir. Eğer kaybedilen haklarımızı geri almak ve yeni haklar kazanmak istiyorsak bu olguları gözetmeli, direnmeden başka bir yolumuz olmadığını bilmeliyiz. TEKEL DİRENİŞİ ise bu gerçeği görmemiz ve örnek almamız gereken bir mevzidir.

Hak Verilmez Alınır!

Sınıf Bilinçli Demir-Çelik İşçileri

New York'lu tekstil işçilerinden Tekel'e emekçi kadınlar direnmeye devam ediyor!...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 100. yılında!...

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 529 * Fiyatı: 25 YKr * Şubat 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md. : Ayten ÖZDOĞAN * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sok. 5/3 Fatih/İSTANBUL * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92